

מסע

נעמי טנהאוזר

בשנות העשרים לחיי ליוותה אותי תחושה עמומה של מחנק, שאיני אישה נורמלית לגמרי. התחושה הייתה שאני ישירה מדי, בוטה מדי, לא יודעת תורה כלשהיא שעל פיה אני אמורה לדחוק את תחושותיי לקרן זוית ולהתנהג על פי קודים שאותם לא למדתי.

שני אירועים גרמו לשינוי בתחושה זו:

- הספר דו"ח הייט אשר פורסם בסוף שנות ה-70 ותיעד את חוויותיהן המיניות של 3000 נשים היווה מסמך מקיף ופורץ דרך בנושא מיניות האישה. המחקר ערער על הנחות היסוד המקובלות ונתן תוקף למבנה הפיזי והרגשי שלי ושל נשים אחרות. הייתה זו אבן הדרך ראשונה שגרמה לי להרגיש יותר נורמטיבית.

- בשנת 1984 נחשפתי לעבודות של סינדי שרמן. קשה להסביר את השממה הרגשית שהרגשתי בשדה האמנות לפני כן, את התחושה שכל האמנות - עשירה ואקספרסיבית ככל שתהיה, מדברת על חוויות שאינן שלי ואינן מיועדות אלי. עבודותיה של שרמן אפשרו לי לנשום. סוף סוף נשאלה השאלה הפשוטה האם באמת קיים מושג הנקרא "אשה" ואם כן - מהו.

התחושה שאפשר לנשום מלווה אותי עד היום. בתערוכה "סינדירלה" מצאתי את עצמי נושמת עמוק ומשתעשעת באופן שלא הכרתי עד כה. העבודות משכו אותי לכיוונים חדשים ובלתי צפויים ונאחזתי בפלטה הצבעונית של ורוד וזהב כדי לאחד אותן יחד מעט. הידיעה שאני עובדת עם אדוה דרורי, אמנית שיש בה בעיני צד פרוע ושלוח רסן נתנה לדרך תחושה הרפתקנית עוד יותר, וחוסר הידיעה כיצד תתחברנה העבודות של שתינו הפכו עבורי למסע בלתי צפוי ומרתק. נראה לי שהמרחב שנפתח קשור ברוחה של סינדי שרמן המלווה אותנו מרחוק. והמסע עודנו נמשך....

נעמי טנהאוזר, דצמבר 2015